

Sygnatura akt II AKa 22/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Krystyna Mielczarek

Sędziowie: SA Jacek Błaszczyk (spr.)

SO del. Paweł Urbaniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Jadwiga Popiołek

przy udziale: K. K. (1), Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi delegowanego do Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi
po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2015 r.

sprawy **T. G. (1) z art. 173 § 2 i § 4 kk**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 23 października 2014 r. sygn. akt III K 131/13

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- 2) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 22/15

UZASADNIENIE

T. G. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 12 sierpnia 2011 roku około godziny 16:10 przed wjazdem na stację kolejową B., powiat (...), województwo (...) będąc zatrudnionym na stanowisku maszynisty w (...) S.A. Zakład (...) w K., posiadając uprawnienia do prowadzenia składu osobowego pośpiesznego I. nr (...) relacji (...) złożonego z lokomotywy prowadzącej (...) Zakład (...) oraz czterech wagonów osobowych o numerach (...), (...), (...), (...) - (...) nieumyślnie spowodował katastrofę kolejową w ruchu lądowym w ten sposób, że naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu kolejowym opisane w:

- § 3 ust. 8 oraz ust. 13 pkt. 4 i 10 Instrukcji sygnalizacji Ie-1 (E-I),
- § 12 ust. 2 pkt. 5 Instrukcji dla maszynisty pojazdu trakcyjnego spółki (...). Bt-1 (Mt-1),
- § 63 ust. 1 pkt. 3a Instrukcji Ir-1 (R-I)

poprzez przekroczenie dopuszczalnej prędkości pociągu podczas wjazdu z toru szlakowego nr 2 na tor nr 1 w obrębie stacji B. na sygnał zezwalający S1O na semaforze wjazdowym (...) i jazdę z prędkością 113,1 km/h na kierunek zwrotny po rozjazdach nr 101 i 102 przy dopuszczalnej prędkości do 40 km/h, nie zastosowanie się do wskazań na semaforze (...) oraz ostatniego semafora samoczynnej blokady odstępowej (...) - sygnału (...) nakazujących zmniejszenie prędkości pociągu do 40 km/h przy semaforze (...) znajdującym się przed wjazdem na rozjazdy nr

(...) i (...) oraz niedostateczną obserwację sygnałów na semaforach i drogi przebiegu pociągu w następstwie czego doprowadził do wykolejenia całego składu osobowego przed krzyżownicą rozjazdu nr (...), stwarzając tym samym zagrożenie dla życia i zdrowia wielu osób będących pasażerami składu osobowego w ilości nie mniejszej niż 250 osób oraz w sposób nieumyślny doprowadzając do powstania:

- u A. R. obrażeń ciała w postaci niewydolności wielonarządowej do której doszło na skutek pourazowej amputacji lewej kończyny górnej (stan po chirurgicznym usunięciu lewej kończyny górnej, wylew pod spojówką gałkową prawego oka, zaopatrzone chirurgicznie żyłki odbytu, sińce w obrębie lewego pośladka i prawej kończyny górnej, podbiegnięcia krwawe w powłokach głowy po prawej stronie, w prawym mięśniu skroniowym, w powłokach lewego pośladka oraz skórze i tkance podskórnej prawej kończyny górnej, wybroczyny krwawe w powłokach głowy, obrzęk mózgu, obrzęk płuc, obustronne ropno-krwotoczne zapalenie płuc, przesieki w obu jamach opłucnowych, płyn w jamie otrzewnej, miażdżyce naczyń tętnicznych, otłuszczenie mięśnia serca w obrębie obu komórek z wnikaniem pomiędzy beleczki mięśniowe, przerost mięśnia obu komór serca, pylicę węglową płuc, stłuczenie wątroby), co skutkowało zgonem w/w,
- u G. B. obrażeń wielonarządowych w szczególności czaszkowo - mózgowe (wielo-odłamowe złamanie łuski kości skroniowej lewej, przechodzące na kości podstawy czaszki, masywne krwiaki podpajęczynówkowe, krew w komorach mózgu, obrzęk mózgu, rany tłuczone, darte, oraz cięte na powłokach ciała, liczne otarcia naskórka na powłokach ciała, rozległa rana prawego przedramienia z rozerwaniem torebki stawu łokciowego prawego bez obecności podbiegnięć krwawych, masywne podbiegnięcia krwawe w powłokach grzbietu po stronie lewej, wielo-odłamowe złamanie prawej łopatki, liczne obustronne seryjne złamania żeber, złamanie lewego obojczyka, złamanie mostka, krew w drogach oddechowych, ogniska zachłystowe krwią w płucu prawym, powierzchowne pęknięcia mięszu prawego płata wątroby, niewielkiego stopnia rozlane stłuczenie wątroby, które spowodowały zgon w/w,

oraz powstania

- u M. S. (1) obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, wstrząsu pourazowego, stłuczenia głowy z raną tłuczoną okolicy czołowej i złamaniem przedniej ściany zatoki szczękowej prawej, wielo-odłamowego złamania trzonu kości ramiennej lewej, złamanie trzonu 2, 3 i 4 kręgu piersiowego kręgosłupa /Th 2, 3 i 4/, złamanie górnych blaszek granicznych Th 7, 8, 9, 10, 11, złamania trzonu łopatki lewej, złamania zatoki szczękowej prawej, stłuczenia płuc, odmy opłucnowej obustronnej, licznych otarć naskórka, a obrażenia doznane przez poszkodowanego były ciężkie w myśl art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. i realnie zagrażające życiu,

a nadto powodując w sposób nieumyślny u 161 pasażerów pociągu obrażenia ciała i rozstrój zdrowia w postaci:

- u D. Ś. zaburzeń adaptacyjno depresyjno-lękowych, złamania kości kulszowej po stronie lewej, stłuczenie biodra lewego z krwiakiem podskórnym, stłuczenie kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, urazu głowy z krótkotrwałą utratą przytomności, ogólnych potłuczeń ciała, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u A. T. (1) adaptacyjnych zaburzeń depresyjno-lękowych, urazu uogólnionego ciała i potłuczenia z otarciem, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- R. K. (1) urazu głowy i kolana lewego z otarciem naskórka, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u E. K. (1) uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu lekkiego stopnia z raną głowy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,

- u B. G. (1) uraz stłuczenia głowy, powłok klatki piersiowej z zespołem bólowym żeber po stronie lewej, otarcia naskórka pleców, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u Ł. H. uraz stłuczenia głowy, powłok klatki piersiowej z zasinieniem i zespołem bólowym żeber po stronie lewej, a obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na okres czasu trwający nie dłużej niż siedem dni,
- u N. N. ogólne potłuczenia, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u G. K. (1) uraz głowy z raną ciętą okolicy ciemieniowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u J. S. (1) uraz stłuczenia lewej strony ciała okolicy barku, ręki, pleców, i nogi z siniakami, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u K. B. (1) uraz skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia barku lewego bez zmian pourazowych w układzie kostnym poza zniesieniem lordozy szyjnej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u J. G. uraz uogólniony ciała ze wstrząśnieniem mózgu oraz stłuczenia klatki piersiowej bez zmian pourazowych w układzie kostnym, bez objawów ogniskowych i oponowych, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u K. G. uraz śródřęcza prawego ze złamaniem V kości śródřęcza, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u Ł. B. uraz uogólniony, uraz głowy, szyi i stłuczenie kolan bez zmian pourazowych, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u H. S. uraz stłuczenia twarzy z zasinieniem okolicy oczodołów, stłuczenia uda lewego z krwiakiem, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u J. J. uraz stłuczenia głowy z krwiakiem podskórnym czoła, stłuczenia kolana lewego z krwiakiem podskórnym, stłuczenie barku lewego z uszkodzeniem więzozrostu obojętkowo-barkowego, złamanie kompresyjne przedniej części trzonu kręgu piersiowego Th-11, dyskopatia urazowa na poziomie przestrzeni międzykręgowej Th-1 I/Th-12, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym znacznie dłużej niż siedem dni,
- u A. G. (1) uraz uogólniony, stłuczenie głowy w okolicy potylicznej, skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia klatki piersiowej z licznymi otarciami rąk i twarzy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u W. I. uraz uogólniony z siniakami, stłuczenia łopatki lewej z otarciem naskórka, stłuczenia łokcia prawego, a obrażenia te naruszyły czynność narządów ciała na okres czasu trwający nie dłużej niż siedem dni,
- u W. W. urazu stłuczenia głowy bez objawów ogniskowych, skręcenia odcinka szyjnego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u J. K. (1) uraz złamania szyjki kości ramiennej prawej i wieloodłamowego trzonu kości ramiennej lewej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,

- u M. N. uraz stłuczenia głowy w okolicy czołowej z krwakiem podskórnym, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u I. L. (1) uraz stłuczenia uogólnionego głównie barków, kolana prawego z otarciem naskórka i stłuczenie ręki lewej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. S. uraz stłuczenia okolicy łopatki prawej, skręcenia odcinka szyjnego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u B. G. (2) uraz stłuczenia uogólnionego głównie głowy z krwakiem ok. lewego oczodołu, uraz klatki piersiowej, kończyn górnych z licznym powierzchownymi ranami oraz kończyn dolnych, rany tłuczonej głowy okolicy skroniowej lewej i niewielkiej rany uda lewego okolicy nad kolanowej, licznych podbiegnięć krwawych obu ud z krwakiem uda lewego, zaburzenia adaptacyjne depresyjno-lękowe, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u J. K. (2) uraz uogólniony, stłuczenie ręki lewej głównie ok. kłębu kciuka lewego, uraz głowy okolicy skroniowej bez utraty przytomności i objawów ogniskowych, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u W. S. (1) uraz stłuczenia podudzia lewego powierzchniowego urazu kolana lewego, urazu odcinka szyjnego i piersiowego kręgosłupa, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u J. R. uraz uogólniony, złamania trzonu obojczyka lewego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u J. M. uraz uogólniony, stłuczenia barku prawego i kolana lewego, urazu głowy bez utraty przytomności, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u L. M. uraz stłuczenia uogólnionego, urazu głowy, rany tłuczonej czoła, złamania kości nosa ze skrzywieniem przegrody w lewo, stłuczenia łokcia lewego i okolicy biodra lewego, stłuczenia kolana lewego, łagodne zaburzenia adaptacyjne depresyjne, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u W. C. uraz stłuczenia uogólnionego, urazu głowy z ranami tłuczonymi okolic nosa i czoła z rozległym zasinieniem okolicy czoła i oczodołów, stłuczenia barku prawego i ramienia lewego z zasinieniem, stłuczenia nadgarstka lewego z bólowym ograniczeniem funkcji nadgarstka lewego i barku lewego. Poszkodowany cierpi na zaburzenia adaptacyjne depresyjno-lękowe, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u Z. M. uraz stłuczenia uogólnionego, skręcenia odcinka szyjnego bez zmian pourazowych w układzie kostnym, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u E. M. uraz stłuczenia uogólnionego głównie głowy i klatki piersiowej, okolicy pleców, skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. K. (1) uraz stłuczenia głowy i urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u P. L. urazu mózgu ze wstrząśnienia mózgu, urazu kręgosłupa szyjnego z zespołem bólowym pourazowym, stłuczenia barku lewego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,

- u P. K. (1) uraz stłuczenia uogólnionego głównie głowy, łokcia lewego i okolicy stawu skokowego prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u R. D. uraz stłuczenia podudzia prawego z krwiakiem łydki, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u K. M. (1) uraz barku prawego ze złamaniem obojczyka prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u Z. C. (1) uraz stłuczenia podudzia prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u W. S. (2) uraz masywnego stłuczenia ręki lewej z krwiakiem, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. S. (1) stłuczenia uogólnionego głównie głowy z otarciem naskórka czoła, barku i kolana lewego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u U. C. uraz stłuczenia powierzchniowego ręki lewej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u K. C. (1) uraz stłuczenia stawu łokciowego prawego i nadgarstka prawego, otarcia naskórka ramienia prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. N. stłuczenia okolicy łędźwiowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. T. (2) uraz stłuczenia barku lewego, biodra lewego i głowy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u J. S. (2) uraz stłuczenia okolicy łędźwiowej, palucha lewego i kciuka prawego, obu łokci z zadrapaniem, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. C. (1) uogólnionego potłuczenia głównie powłok klatki piersiowej z zadrapaniami na plecach i zasinieniem po stronie prawej klatki, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u B. N. uraz stłuczenia powłok klatki piersiowej i barku prawego bez zmian w układzie kostnym, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u G. K. (2) urazu stłuczenia uogólnionego głównie głowy okolicy ciemieniowo-potylicznej ze wstrząśnieniem mózgu lekkiego stopnia bez objawów oponowych i ogniskowych oraz zmian pourazowych w tomografii komputerowej, stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej, stłuczenia kolana prawego, stłuczenia grzbietu ręki prawej bez zmian pourazowych w układzie kostnym żeber, ręki i kolana oraz czaszki, a obrażenia te naruszyły czynność narządów ciała na okres czasu trwający nie dłużej niż siedem dni, a nadto pokrzywdzona cierpi na zaburzenia adaptacyjne depresyjno-lękowe, które spowodowały rozstrój zdrowia trwający dłużej aniżeli siedem dni,
- u J. F. (1) uraz stłuczenia uogólnionego z krwiakami podskórnymi ramienia i łokcia prawego oraz podudzia prawego, otarć naskórka przedramienia prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,

- u D. O. stłuczenia uogólnionego, głównie po stronie lewej, urazu powłok klatki piersiowej, urazu głowy bez zmian w układzie kostnym i bez objawów ogniskowych, stłuczenia barku lewego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u K. W. urazu stłuczenia kończyny górnej prawej z głębokim otarciem naskórka i ranami ręki przedramienia, łokcia i ramienia z ciałami obcymi (szkło, drzazgi), bez towarzyszących uszkodzeń mięśni, nerwów i naczyń oraz zmian w układzie kostnym, a obrażenia te naruszyły czynność narządów ciała na okres czasu trwający nie dłużej niż siedem dni, a nadto pokrzywdzony cierpi na zaburzenia adaptacyjne depresyjno-lękowe, które spowodowały rozstrój zdrowia trwający dłużej aniżeli siedem dni,
- u S. K. (1) powierzchniowego urazu stłuczenia uogólnionego głównie głowy, odcinka szyjnego i okolicy lędźwiowo-krzyżowej, kolana prawego i stawu skokowego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u K. S. (1) uraz stłuczenia okolicy łopatki prawej z podbiegnięciami krwawymi o średnicy ok. 10 cm, otarciem naskórka i rozcięciem długości ok. 6 cm, stłuczeniem łokcia lewego z otarciem, stłuczenia łydki prawej z otarciem długości ok. 8 cm z podbiegnięciami po stronie zewnętrznej o średnicy ok. 20 cm, urazu nosa i kciuka lewej ręki, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u S. O. uraz stłuczenia głowy, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. S. (2) ogólnego potłuczenia żeber po stronie lewej i goleni lewej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u P. S. ogólnego potłuczenia głównie barku lewego i odcinka lędźwiowego kręgosłupa oraz rozcięcia pięty lewej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u D. K. (1) ogólnego potłuczenia głównie głowy, odcinka szyjnego, barku prawego i podudzia lewego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u D. S. uraz barku prawego i stawu skokowego prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. W. (1) ogólnego potłuczenia głównie stłuczenia głowy po stronie lewej oraz urazu odcinka piersiowego i szyjnego z podejrzeniem złamaniem trzonu C2, zaburzeń depresyjnych powypadkowych, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u M. H. uraz stłuczenia okolicy lędźwiowo-krzyżowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u D. K. (2) urazu stłuczenia powłok klatki piersiowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u K. K. (2) stłuczenia okolicy stawu skokowego prawego z otarciami naskórka, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u K. M. (2) uraz stłuczenia uogólnionego głównie powłok brzucha i kończyn dolnych z krwiakami i zasinieniami ok. biodra uda prawego, uda lewego okolicy przyśrodkowej oraz przedramienia i ramienia lewej kończyny górnej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u H. P. uraz stłuczenia kolana i uda z krwiakiem podskórnym uda po stronie przyśrodkowej oraz z otarciem naskórka. Do 22.09.2012 r. jak wynika z dokumentacji utrzymywały się dolegliwości z obecnością płynu w kolanie

i balotowanie rzepki, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,

- u J. B. (1) stłuczenia kolana prawego wg zeznania pokrzywdzonego i biodra prawego i skręcenia odcinka szyjnego wg dokumentacji medycznej w aktach, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. S. (3) pourazowego zespołu lękowego z bezsennością i zaburzeniem apetytu, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u K. S. (2) uogólnionego potłuczenia z siniakami i licznymi wylewami krwawymi na tułowiu, kończyn górnych i dolnych, pourazowego zespołu lękowego z nocnymi wybudzeniami, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u I. S. urazu stłuczenia uogólnionego z zasinieniami kończyn górnych i dolnych, skręcenia kolana prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u K. B. (2) urazu stłuczenia uogólnionego głównie przedramienia lewego i podudzia prawego z krwiakiem, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u Z. G. stłuczenia uogólnionego głównie głowy, szyi i okolicy dolnej części miednicy i grzbietu, stłuczenia tułowia po stronie lewej, stłuczenia uda prawego z zasinieniami, stłuczenia kolana prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u K. W. urazu stłuczenia kończyny górnej prawej z głębokimi otarciami naskórka i ranami ręki, przedramienia, łokcia i ramienia z ciałami obcymi (szkło, drzazgi) bez towarzyszących uszkodzeń mięśni, nerwów i naczyń oraz zmian w układzie kostnym, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u I. W. (1) urazu uogólniony, stłuczenie lewego z podbiegnięciami ud, głównie prawego, podudzi oraz stłuczenia okolicy oczodołu lewego z zasinieniem powieki górnej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u S. S. powierzchniowego urazu głowy z raną tłuczoną okolicy ciemieniowej i wstrząśnieniem mózgu lekkiego stopnia bez zmian w układzie kostnym i bez objawów ogniskowych, powierzchniowego urazu szyi, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. B. (1) urazu głowy bez zmian w układzie kostnym i bez objawów ogniskowych, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. G. (2) urazu głowy bez zmian w układzie kostnym i bez objawów ogniskowych, skręcenia lewego stopnia szyi i stłuczenia barku lewego z otarciami naskórka rąk, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u S. W. urazu stłuczenia, głównie głowy okolicy czołowej z otarciami naskórka twarzy i klatki piersiowej bez zmian w układzie kostnym i bez objawów ogniskowych, urazu szyi i grzbietu z zsinieniem, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u J. K. (3) urazu głowy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,

- u M. J. (1) uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu lekkiego stopnia bez zmian w układzie kostnym i bez objawów ogniskowych, urazu stłuczenia kręgosłupa szyjnego i stłuczenia przedramienia lewego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. A. stłuczenia obu kolan, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u J. K. (4) urazu uogólnionego głównie głowy, klatki piersiowej po stronie prawej, skręcenia kolana prawego, a obrażenia te naruszyły czynność narządów ciała na okres czasu trwający nie dłużej niż siedem dni. Poszkodowana cierpi również na zaburzenia adaptacyjne depresyjno-lękowe które spowodowały rozstrój zdrowia na czas krótszy aniżeli siedem dni,
- u J. Z. uraz uogólniony głównie głowy z rozległą raną tłuczoną, krwiaka powieki dolnej oka prawego, stłuczenia powłok klatki piersiowej po stronie prawej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u J. B. (2) urazu głowy z raną tłuczoną w okolicy ciemieniowo- potylicznej, bolesność mięśni karku świadczą o przebyłym urazie skrętnym odcinka szyjnego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u W. S. (3) uraz uogólniony głównie powłok klatki piersiowej ze złamaniem żeber III, IV, V po stronie lewej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u P. C. (1) uraz uogólniony głównie głowy, stłuczenia biodra i uda prawego, stłuczenia barku prawego z otarciem naskórka oraz urazu stłuczenia kręgosłupa odcinka szyjnego i piersiowego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u B. S. (1) uraz uogólniony, rany podudzia lewego i stłuczenia łokcia prawego z otarciem naskórka, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u P. K. (2) uraz uogólniony, stłuczenia powłok klatki piersiowej po stronie prawej oraz ramienia prawego z krwiakiem, pokrzywdzony zeznał że doznał stłuczenia żeber i ręki prawej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u W. U. powierzchniowych ran ciętych przedramienia prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u U. N. uraz uogólniony, głównie twarzy, barku lewego, klatki piersiowej, brzucha i obu podudzi, otwartego zwichnięcia stawu międzypaliczkowego /IP/ ze złamaniem podstawy paliczka dalszego oraz dalszej nasady paliczka bliższego kciuka lewego, złamania paliczka bliższego kciuka prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u H. D. uraz uogólniony głównie głowy z utratą przytomności i raną skalpacyjną szczytu głowy, wstrząsu krwotocznego, złamania blaszki granicznej kręgu LI i części górnej trzonu L2 odcinka lędźwiowego kręgosłupa, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u A. F. uraz głowy bez utraty przytomności, stłuczenia powłok klatki piersiowej po stronie prawej, stłuczenia obu kolan z krwiakiem uda prawego w 1/3 dalszej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u H. G. (1) uraz stłuczenia uogólnionego głównie głowy z raną okolicy łuku brwiowego lewego na pograniczu z otarciem naskórka oraz urazu barku prawego okolicy obojczyka, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,

- u M. B. (2) uraz stłuczenia uogólnionego głównie szyi bez utraty przytomności i niedowładów i istotnego naruszenia funkcji, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u W. K. uraz stłuczenia głowy z obrzękiem głównie po stronie lewej, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa i powłok klatki piersiowej z podejrzeniem złamania IX żebra po stronie lewej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. C. (2) uraz stłuczenia głowy z raną tłuczoną okolicy ciemieniowej prawej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u T. K. uraz stłuczenia nadgarstka ręki lewej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u R. M. uraz złamania policzka podstawnego III palca ręki lewej, stłuczenie okolicy łuku brwiowego lewego z krwiakiem okolicy oczodołu lewego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u M. P. urazu stłuczenia tkanek podudzia prawego z krwiakiem płaszczowatym tkanek miękkich goleni, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u E. O. uraz głowy bez zmian pourazowych w tomografii komputerowej, wstrząśnienia mózgu bez objawów ogniskowych i ciasnoty śródczaszkowej, skręcenia odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa, stłuczenia powłok klatki piersiowej bez cech odmy, krwiaka i zmian kostnych żeber i mostka, uraz powłok brzucha bez zmian pourazowych, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. K. uraz barku prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u W. R. stłuczenia uogólnionego, stłuczenia ręki prawej okolicy głowy V kości śródreczą i V palca z otarciem naskórka i bez ograniczenia ruchów, stłuczenia kolan, podudzia lewego i uda prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u I. L. (2) uraz stłuczenia uogólnionego, głównie głowy okolicy potylicznej, skręcenia odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. N. skręcenia odcinka piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. A. ogólnego potłuczenia głównie okolicy podudzia lewego i drobnych skaleczeń od odłamków szkła, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u R. B. (1) ogólnego potłuczenia głównie głowy i uda prawego w postaci zasinienia 1/3 dalszej po stronie bocznej uda, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. T. powierzchownego urazu uogólnionego bez konsekwencji dla 36 tygodniowej ciąży, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u D. K. (3) rany tłuczonej II palca ręki prawej, stłuczenia łokcia lewego, stłuczenia powłok klatki piersiowej z licznymi siniakami na ciele, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,

- u E. P. (1) uraz potłuczenia uogólnionego głównie odcinka szyjnego i powłok klatki piersiowej z siniakami, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. K. (2) uraz stłuczenia uogólnionego głównie barku prawego okolicy kręgosłupa szyjnego bez zmian pourazowych w układzie kostnym, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni, a poszkodowana cierpi nadto na zaburzenia adaptacyjne,
- u K. Ł. powierzchniowego urazu pleców z otarciami naskórka, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. J. (1) uraz głowy z raną tłuczoną i krótkotrwałej niepamięci bez objawów ogniskowych i oponowych i objawów ciasnoty śródczaszkowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u Z. P. uraz potłuczenia uogólnionego głównie ręki i głowy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. D. (1) uraz potłuczenia uogólnionego głównie ręki prawej okolicy nadgarstka i głowy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. K. (1) uraz wielomiejscowy, amputacji palca III ręki prawej na wysokości paliczka bliższego, złamania wyrostka poprzecznego kręgu L2 odcinka lędźwiowego po stronie lewej, złamania kości nosa, oderwania osteofitu kręgu C4 odcinka szyjnego, stłuczenia płuc, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. O. uraz głowy z raną tłuczoną okolicy ciemieniowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. J. (2) uraz potłuczenia uogólnionego bez istotnych odchyłeń podmiotowych. Poszkodowany cierpi na zaburzenia adaptacyjne, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. W. (2) uraz uogólniony, urazu brzucha z krwiakiem pod- torebkowym śledziony, stłuczenia barku i ramienia prawego, urazu łokcia prawego ze złamaniem wyrostka dziobiastego, głowy i powłok klatki piersiowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u T. P. uraz stłuczenia twarzy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. S. (4) uraz złamania żeber V, VI, VII po stronie prawej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u A. G. (3) uraz uogólniony, stłuczenie prawej kończyny dolnej z licznymi siniakami, uraz łokcia prawego ramienia lewego z siniakami uraz odcinka szyjnego z szokiem powypadkowym, adaptacyjne zaburzenia lękowe, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u E. S. uraz stłuczenia uogólnionego głównie okolicy kręgosłupa szyjnego, kolana lewego, ręki lewej okolicy palców III-IV oraz okolicy pleców u pokrzywdzonej rozpoznano lęk pourazowy, a obrażenia te naruszyły czynność narządów ciała na okres czasu trwający nie dłużej niż siedem dni oraz zaburzenia adaptacyjne lękowe, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,

- u A. S. (2) uraz s\łuczenia uog\olnionego g\łównie miednicy okolicy lewego biodra i pleców oraz odcinka szyjnego, rany okolicy po\sladka i lewego barku, adaptacyjne zaburzenia l\ekowe, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u Z. W. s\łuczenia ze skr\ęceniem stawu skokowego lewego, pourazowego zespo\łu stresowego bez objawów wt\órnych, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u S. K. (2) uraz uog\olniony, uraz pow\łok klatki piersiowej ze z\łamaniem XI i XII \zebra po stronie lewej oraz z\łamania obojczyka lewego, urazu pow\łok brzucha, urazu g\łowy z ran\ą t\uczona\ą, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym d\łużej ni\z siedem dni,
- u S. K. (3) uraz uog\olniony, uraz barku prawego z krwiakiem, uraz g\łowy z krwiakiem okolicy oczodo\łu prawego, uraz pow\łok klatki piersiowej, uraz ko\ńczyny dolnej prawej z otarciem nask\órka uda i podudzia, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u M. C. zaburze\ń adaptacyjnych depresyjno-l\ekowych, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u K. C. (2) zaburze\ń adaptacyjnych l\ekowych, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u P. C. (2) zaburze\ń adaptacyjnych l\ekowych, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u R. K. (2) uraz uog\olniony, uraz g\łowy z niewielkim ogniskiem s\łuczenia krwotocznego w lewym p\łacie czo\łowym bez utraty przytomności i objawów ogniskowych, licznych otar\ę nask\órka z niewielkim ranami licznych okolic cia\ła, urazu odcinka szyjnego l\ędzwiowo-krzy\żowego kr\ęgos\łupa, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym d\łużej ni\z siedem dni,
- u K. K. (4) uraz uog\olniony, uraz szyi, powierzchniowych ran ko\ńczyn g\órnych okolicy przedramion, urazu g\łowy bez utraty przytomności, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u A. P. (1) uraz twarzy z otarciem nask\órka okolicy szcz\ęki po stronie prawej, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u K. P. uraz \łokcia prawego z ran\ą okolicy wyrostka \łokciowego, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u M. R. (1) uraz uog\olniony, pot\łuczenia, g\łównie g\łowy, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u M. B. (3) uraz uog\olnionego pot\łuczenia, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u A. C. (1) uraz uog\olniony pot\łuczenia g\łównie pow\łok klatki piersiowej z zasinieniem po stronie prawej, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym nie d\łużej ni\z siedem dni,
- u D. D. (1) skr\ęcenia odcinka szyjnego, s\łuczenia klatki piersiowej po stronie prawej, poszkodowany zezna\ł \ze odczuwa b\ól okolicy karku, klatki piersiowej po stronie prawej, b\ól barku prawego i uda lewego promieniuj\ącego od po\sladka do kolana. Poszkodowany dozna\ł pourazowego zespo\łu stresowego, kt\óre to obrażenia skutkowa\ły naruszeniem czynności narz\ądów cia\ła trwaj\ącym d\łużej ni\z siedem dni,

- u H. G. (2) uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu i pourazowym krwawieniem podpajęczynówkowym, krwiaki okularowe obu oczu, stłuczenie kręgosłupa szyjnego, złamanie nasady kości promieniowej przedramienia lewego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u A. C. (3) stłuczenia twarzy okolicy ust z krwiakiem wargi górnej, stłuczenie 3 zębów siekaczy górnych z ich zdrętwieniem i niewielką patologiczną ruchomością, stłuczenie tylnej powierzchni klatki piersiowej i okolicy lędźwiowej prawej z rozległymi zasinieniami, stłuczenie podudzi z zasinieniami, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u J. C. uraz uogólniony, zwłaszcza głowy z 2 ranami tłuczonymi, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u P. T. uraz uogólniony, uraz powłok klatki piersiowej po stronie prawej, uraz okolicy lędźwiowej, rany tłuczonej IV palca ręki prawej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u P. C. (3) uraz potłuczenia głównie głowy bez niepokojących objawów, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u R. B. (2) uraz powierzchniowego potłuczenia. Obrażenia były lekkie i powierzchniowe, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. P. (2) uraz uogólnionego, stłuczenia barku prawego z uszkodzeniem więzozrostu barkowo-obojęzykowego, stłuczenia ok. łopatki lewej i klatki piersiowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u M. R. (2) uraz uogólniony, skręcenia nadgarstka lewego, skręcenia odcina szyjnego kręgosłupa głównie na poziomie C3, C4, C5 (S13), urazu miednicy i dolnej części kręgosłupa z podejrzeniem pęknięcia kości krzyżowej i guzicznej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u E. P. (2) uraz stłuczenia, głównie twarzy, ranę tłuczoną wargi dolnej, wstrząsu obu gałek ocznych, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. R. (3) uraz potłuczenia uogólnionego, głównie odcinka piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa (Th i L/S), pourazowego zespołu stresowego bez objawów wytwórczych, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u H. J. uraz stłuczenia przedramienia (lub ramienia) prawego z otarciem naskórka, stresu sytuacyjnego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u I. W. (2) uraz stłuczenia lewej części pleców, stłuczenia okolicy krzyżowej z krwiakiem po stronie prawej, stłuczenia powłok klatki piersiowej urazu okolicy kolana lewego z krwiakiem okolicy podkolanowej, pourazowego stresu sytuacyjnego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u A. J. (3) uraz stłuczenia uogólnionego głównie lewej ręki, powłok klatki piersiowej i brzucha oraz głowy, ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u F. D. uraz stłuczenia uogólnionego, stłuczenia głowy z krwiakiem powiek oka prawego, rany tłuczonej okolicy łuku brwiowego prawego, stłuczenia okolicy barku prawego z siniakiem po stronie bocznej, stłuczenia żeber i okolicy łopatki prawej i miednicy, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,

- u M. D. (2) drobnych otarć naskórka i powierzchniowego urazu okolic karku po stronie prawej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. J. (2) ogólnego potłuczenia, stłuczenia głowy z krwiakiem okolicy ciemieniowo-skroniowej po stronie lewej, otarcia naskórka okolicy nadgarstka lewego, urazu przedramienia prawego z siniakiem, urazu podudzia lewego i okolicy kostek z wybroczynami, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u E. C. uraz stłuczenia kolana prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u S. J. uraz stłuczenia głowy, urazu okolicy kostek, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u T. G. (3) uraz skrętny odcinka szyjnego oraz nosa, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u M. Ł. (1) uraz stłuczenia głowy i okolicy łydki prawej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u W. B. uraz barku prawego z uszkodzeniem mięśnia bicepsa i naruszenia funkcji, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym dłużej niż siedem dni,
- u M. Ł. (2) uraz stłuczenia łokcia lewego i skręcenia odcinka szyjnego bez zmian pourazowych w układzie kostnym, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u A. K. (2) uraz stłuczenia, głównie powłok klatki piersiowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u D. R. uraz uogólniony potłuczenia, głównie powłok klatki piersiowej, głowy i okolicy lędźwiowej bez zmian pourazowych w układzie kostnym, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u Ł. S. stłuczenia kończyn i głowy bez utraty przytomności, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u P. R. uraz powierzchniowy licznych części ciała głównie powłok klatki piersiowej, obrażenia które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,
- u S. G. uraz powierzchniowy licznych części ciała głównie brzucha, podudzia prawego ramienia i biodra prawego, obrażenia które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż siedem dni,

oraz spowodował nieumyślnie, w następstwie zaistnienia katastrofy szkodę majątkową w wysokości 635.644,08 zł na szkodę (...) S.A. oraz 1.028.122,79 zł. na szkodę (...), tj. o przestępstwo z art. 173 § 2 i § 4 k.k.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 23 października 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III K 131/13, oskarżonego T. G. (1):

uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z tą zmianą, że:

- przyjął, że A. R. doznała obrażeń ciała w postaci pourazowej amputacji lewej kończyny górnej, wylew pod spojówką gałkową prawego oka, sińce w obrębie lewego pośladka i prawej kończyny górnej, podbiegnięcia krwawe w powłokach głowy po prawej stronie, w prawym mięśniu skroniowym, w powłokach lewego pośladka oraz skórze i tkance podskórnej prawej kończyny górnej, wybroczyny krwawe w powłokach głowy, obrzęk mózgu, obrzęk płuc,

obustronne ropno-krwotoczne zapalenie płuc, przesięki w obu jamach opłucnowych, płyn w jamie otrzewnej, które spowodowały niewydolność wielonarządową, w wyniku której nastąpił zgon w dniu 6 września 2011 roku,

- przyjął, że G. B. doznał obrażeń wielonarządowych w szczególności czaszkowo-mózgowych, wielo-odłamowe złamanie łuski kości skroniowej lewej, przechodzące na kości podstawy czaszki, masywne krwiaki podpajęczynówkowe, krew w komorach mózgu, obrzęk mózgu, rany tłuczone, darte oraz cięte na powłokach ciała, rozległej rany prawego przedramienia z rozerwaniem torebki stawu łokciowego prawego bez podbiegnięć krwawych, liczne otarcia naskórka na powłokach ciała, masywne podbiegnięcia krwawe w powłokach grzbietu po stronie lewej, wielo-odłamowe złamanie prawej łopatki,
- liczne obustronne seryjne złamania żeber, złamanie lewego obojczyka, złamanie mostka, krew w drogach oddechowych, ogniska zachłystowe krwią w płucu prawym, powierzchowne pęknięcia mięszu prawego płata wątroby, które spowodowały zgon w/w,
- przyjął nazwisko pokrzywdzonego K.,
- przyjął, że P. K. (2) doznał urazu uogólnionego, stłuczenia powłok klatki piersiowej po stronie prawej oraz ramienia prawego z krwiakiem, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwających dłużej niż 7 dni,

wypełniającego dyspozycję art. 173 § 2 i § 4 k.k. i za to na podstawie art. 173 § 4 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto zastosował środek karny w postaci zakazu prowadzenia przez oskarżonego T. G. (1) wszelkich pojazdów w ruchu kolejowym na okres 4 lat oraz orzekł o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, dowodach rzeczowych i kosztach postępowania.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając:

1 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, iż:

a. semafor wjazdowy na stację B. (...) wyświetlił sygnał (...) (dwa światła: dolne pomarańczowe ciągłe i górne zielone ciągłe w jednym pionie), zezwalający na wjazd na stację B. z prędkością nie większą niż 40 km/h, podczas gdy jedyną osobą, która z całą pewnością mogła dostrzec jakie światło było zapalone na semaforze wjazdowym był oskarżony T. G. (1), według relacji którego na semaforze wjazdowym zapalone było jedno światło pomarańczowe, które wskazywało możliwość kontynuowania jazdy z prędkością maksymalną, tj. 120 km/h i zarazem było ono sygnałem, iż przed semaforem wjazdowym ze stacji skład musi się zatrzymać;

b. dyżurny ruchu E. H. (1) zauważywszy pojawienie się pociągu nr (...) na trzecim odcinku zbliżania był w stanie samodzielnie do czasu wjazdu pociągu na stację B. wykonać czynności jakimi było ułożenie drogi przebiegu dla tego pociągu, zamknięcie rogatki przejazdu kategorii A obsługiwanego z miejsca, powiadomienie dróżników przejazdowych i wyświetlenie sygnałów zezwalających na semaforach wjazdowym i wjazdowym, jak również prawidłowo wykonał te czynności pomimo braku zwrotniczego, którego obecność była niezbędna zważywszy na treść zapisu § 6 Regulaminu Tymczasowego prowadzenia ruchu na czas przebudowy mostu w km 122,817 linii kolejowej nr 001 W.- K., podczas gdy zważywszy na krótki czas tj. około 3 minuty przy prędkości pociągu około 120 km/h oraz pominięty fakt przyjmowania w tym czasie na stacji drugiego pociągu jadącego w odwrotnym kierunku, wykonanie tych wszystkich czynności we wskazanym przez niego okresie, przez jedną osobę, nie było możliwe;

c. oskarżony T. G. (1) nie zastosował się do wskazań semafora (...) (który był ostatnim semaforem blokady samoczynnej) i wjazdowego (...) co spowodowało wjazd na rozjazd (...) z nadmierną prędkością, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie wykluczył, że wskazania semafora wjazdowego na stację B. pozwalały na

możliwość kontynuowania jazdy z prędkością maksymalną 120 km/h i nakazywały zatrzymanie się składu dopiero przed semaforem wyjazdowym ze stacji;

d. oskarżony T. G. (1) nawiązując łączność radiową z dyżurnym ruchu E. H. (1) jako przyczynę tragicznego wykolejenia podał wjechanie zbyt dużą szybkością, gdyż powiedział „chyba coś semafora nie przyważyłem”, podczas gdy z opisu przebiegu oględzin nagrania korespondencji pomiędzy maszynistą a dyżurnym ruchu wynika, iż padły inne słowa oskarżonego „W rozjazd wjechałem z za dużą szybkością i mnie przed semaforem chyba nie przełączyło”;

1 obrazę przepisów postępowania:

a. art. 196 §3 k.p.k. poprzez odmowę powołania do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a wymagających wiadomości specjalnych, innego instytutu kolejnictwa, pomimo istnienia okoliczności osłabiających zaufanie do wiedzy i kompetencji osób uczestniczących w wydawaniu opinii, jak również rzetelności Instytutu (...) jako instytucji specjalistycznej w rozumieniu art. 193 § 2 k.p.k.;

b. art. 200 § 2 pkt 6 k.p.k., art. 200 § 3 k.p.k. w związku z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie jaką rolę w opracowaniu opinii mieli dwaj specjaliści powołani w Instytucie (...) do analizy materiału dowodowego tj. dr inż. M. B. (4) - specjalista w zakresie przy torowych urządzeniach sterowania ruchem kolejowym (srk) oraz mgr inż. J. F. (2) - specjalista w zakresie pokładowych urządzeń srk i rejestracji zdarzeń, albowiem brak podpisów tych osób pod opinią Instytutu, podczas gdy opinia ta udziela odpowiedzi na pytania związane z zakresem ich specjalizacji, jak również osoby te nie podpisały się pod opinią, jak również nie zostały przesłuchane na rozprawie w charakterze biegłych lub świadków;

c. art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na niepełnej i niejasnej opinii Instytutu (...) w W., w sytuacji gdy opinia ta przy omawianiu wariantów dotyczących przyczyn i przebiegu wypadku kolejowego nie uwzględnia wszelkich zgromadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych okoliczności, jak również pomija fakt nienależytego zabezpieczenia materiału dowodowego, w okresie bezpośrednio po zdarzeniu, oraz w sposób nieprzekonywujący wyjaśnia odstępstwa od obowiązujących w ruchu kolejowym regulacji i zasad

które doprowadziły Sąd I instancji do oparcia rozstrzygnięcia na wątpliwej jakości, niepogłębionych analizach zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji na pociągnięciu do odpowiedzialności karnej oskarżonego;

1 obrazę przepisów postępowania – art. 5 § 2 k.p.k. polegające na dokonaniu ustaleń jaki sygnał był wyświetlany przez semafor wjazdowy na stację B. (...), podczas gdy jedyną osobą, która mogła widzieć wskazanie tego semafora był oskarżony, którego wyjaśnieniom odmówiono jednak przymiotu wiarygodności, zaś nawet z opinii Instytutu Kolejnictwa wynika, iż sposób zobrazowania stanów semaforów na pulpicie nastawczym (sterującym), przyjętym w kolejnictwie polskim nie pozwala na stwierdzenie czy wystąpiła niezgodność sygnałów wyświetlanych na semaforze wjazdowym (...) oraz na semaforach odstępowych samoczynnej blokady liniowej a zobrazowaniem tego stanu na pulpicie nastawczym, co oznacza rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości wbrew zasadzie in dubio pro reo;

2 obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w wyniku naruszenia zasad prawidłowego rozumowania, zasad doświadczenia życiowego, nieuwzględnienia całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak podjęcia z urzędu inicjatywy do przeprowadzenia dowodów potrzebnych do ustalenia okoliczności wpływających na kierunek i kształt rozstrzygnięcia, a także nienależytego wyjaśnienia przyczyn dla których przy dokonywaniu ustaleń stanu faktycznego w sprawie oparto się na części dowodów, odmawiając waloru wiarygodności innym z nich, i tak:

a. przyznanie waloru wiarygodności dowodowi z dokumentu - raportowi wydanemu przez Państwową Komisję Badania Wypadków Kolejowych z dnia 31 lipca 2012 roku nr (...), podczas gdy raport ten nie podlegał w ogóle ocenie

pod kątem spełnienia wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Transportu z dnia 19 lutego 2007 roku w sprawie zawartości raportu z postępowania w sprawie poważnego wypadku, wypadku lub incydentu kolejowego, w szczególności danych związanych z ustaleniem rzeczywistego czasu wypadku kolejowego, sprawdzenia kwalifikacji zawodowych dyżurnego ruchu, organizacji pracy w miejscu i czasie wypadku, stanu psychofizycznego personelu kolejowego mającego wpływ na zaistnienie wypadku, odniesienia się do wcześniejszych wypadków lub incydentów zaistniałych w podobnych okolicznościach;

b. brak omówienia przyczyn dla których nie przeprowadzono dowodu z dokumentów sporządzonych przez komisję kolejową prowadzącą postępowanie w dniach od 12 do 19 września 2011 roku, do czasu przejęcia postępowania przez zespół powołany przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Badania Wypadków Kolejowych i nie wykorzystano tych dokumentów przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie;

c. nie wyjaśnienie sprzeczności pomiędzy przyjętym do ustaleń faktycznych zapisem rozmowy oskarżonego z dyżurnym ruchu odnośnie przyczyn wypadku a treścią stenogramu zawartego na k. 95 akt sprawy, w sytuacji gdy przyjęte ustalenia faktyczne stały się podstawą odmowy przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego;

d. dokonanie ustaleń faktycznych dotyczących uprawnień dyżurnego ruchu w oparciu o niezweryfikowaną dowodową notatkę służbową jego przełożonego, oraz wewnętrznie sprzeczne zapisy raportu Państwowej Komisji Badania Wypadków Kolejowych, podczas gdy istniały prawne możliwości bardziej dogłębnej weryfikacji tych uprawnień;

e. nienależyte wyjaśnienie w świetle zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego w jaki sposób możliwe, że oskarżony nie obserwował prawidłowo wskazań semaforów dojeżdżając do stacji B., pomimo, iż wcześniejsza taktyka i technika jazdy, w tym reakcja na wskazania semaforów była w pełni prawidłowa, a rozpoczął hamowanie po zauważeniu ustawionej zmiany toru jazdy przy rozjeździe, co wymaga o wiele większej spostrzegawczości i uwagi;

f. brak podjęcia inicjatywy dowodowej w kierunku ustalenia stanu psychofizycznego oskarżonego w chwili zdarzenia, a także jego profilu psychologicznego w celu uzyskania odpowiedzi na pytanie, z jakich subiektywnych względów możliwe było to, że prowadzący dotychczas w pełni prawidłowo pojazd kolejowy oskarżony nagle nie zastosował się do dwóch wskazań semafora i popełnił błąd w technice i taktyce jazdy.

Z tzw. ostrożności procesowej obrońca podniósł także zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, polegający na uznaniu, iż korzystanie przez oskarżonego bezpośrednio po zdarzeniu z prawa do milczenia stanowi okoliczność obciążającą, podobnie jak nie podjęcie bezpośrednich czynności w celu udzielenia pomocy poszkodowanym pomimo tego, iż stan taki mógł być uzasadniony szokiem powypadkowym, a także przeszacowanie znaczenia w okolicznościach przedmiotowej sprawy incydentu nie związanego ze zdarzeniem, a dotyczącego dopuszczenia innej osoby do zajęcia miejsca maszynisty przy prowadzeniu pociągu w celu wykonania zdjęcia oraz niedoszacowanie okoliczności łagodzących takich jak dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego niekaralność, dobrze wykonywaną pracę, a także pominięcie jako okoliczności łagodzących jego sytuacji rodzinnej i materialnej.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Trybunalskim.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i wyciągnął z niego trafne wnioski. Sąd meriti procedował wnikliwie i logicznie przedstawił w pisemnym uzasadnieniu wyroku wszystkie istotne dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia okoliczności. Przebieg poszczególnych terminów rozprawy, począwszy od utworzenia przewodu sądowego w dniu 4

marca 2014 roku (tom XVIII – k. 3527 i n.), dowodzi dokładności przeprowadzonych czynności procesowych, zachowania reguł rzetelnego procesu, w tym gwarancji procesowych oskarżonego i w żadnym razie nie potwierdziły się zarzuty autora apelacji o naruszeniu przepisów postępowania. Przesłuchanie zasadniczych świadków w sprawie, w tym osób pracujących w ruchu kolejowym na odcinku gdzie zaistniała katastrofa kolejowa, biegłych, autorów raportu Państwowej Komisji Badania Wypadków Kolejowych i analiza tak licznych dokumentów zgromadzonych w toku całego postępowania doprowadziła sąd a quo do ustaleń faktycznych, które nie mogą być skutecznie podważone w toku kontroli instancyjnej. W ocenie sądu odwoławczego zarzuty zaprezentowane w wywiezionej skardze etapowej stanowią wyłącznie polemikę ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, który tak gruntownie odniósł się do całości dowodów zgromadzonych w toku procesu. Nie może w szczególności budzić wątpliwości sprawstwo oskarżonego tego czynu, który został mu ostatecznie przypisany w zaskarżonym wyroku. Prawdopodobnie została zastosowana kwalifikacja prawna zachowania oskarżonego i przekonująco uzasadniona w pisemnych motywach podważonej w apelacji finalnej decyzji procesowej. Uzasadnienie wyroku odpowiada w pełni wskazaniom zawartym w art. 424 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku) i stanowisko apelującego o rzekomym naruszeniu m. in. tego przepisu w ogóle nie potwierdziło się. Lektura obszernego uzasadnienia wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji dowodzi, że w istocie zarzuty zawarte w apelacji, łącznie z ich uzasadnieniem, stanowią jedynie bezzasadną próbę podważenia prawidłowego rozstrzygnięcia i nie mogły tym samym zostać podzielone. Sąd meriti dokonał wieloaspektowej, pogłębionej oceny nie tylko wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków (zwłaszcza dyżurnego ruchu na stacji kolejowej B. w dniu 12 sierpnia 2011 roku E. H. (1)), ale odniósł się dokładnie do tych dowodów, które pozwoliły odtworzyć rzeczywisty przebieg całego zdarzenia. Przede wszystkim ustalono zachowanie T. G. (1) w momencie wyświetlenia się na stacji w B. sygnałów na semaforze wjazdowym ((...)) i na semaforze wyjazdowym (samoczynnej blokady liniowej (...)), ustalając niewątpliwe przyczyny zaistniałej katastrofy. W tym zasadniczym aspekcie dokonano wręcz drobiazgowej oceny dowodów i nie można zasadnie twierdzić, że przyjęte wnioski końcowe, decydujące o wydaniu wyroku skazującego oskarżonego były nieprawidłowe. Sąd meriti w toku rozprawy odniósł się do wiadomości specjalnych, które z uwagi na specyfikę zaistniałego wypadku kolejowego, musiały być z oczywistych względów przedmiotem rozpoznania i również w aspekcie ich oceny sąd ad quem po stronie pierwszoinstancyjnego organu procesowego nie dostrzegł jakichkolwiek błędów. Odmiennie w tym zakresie stanowisko zawarte w apelacji nie znalazło żadnego potwierdzenia i słusznie przyjęto, że konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego, negującego sprawstwo zarzuconego mu występkę, było wynikiem wyłącznie przyjętej linii obrony. Nie znalazły depozycje T. G. (1) potwierdzenia w dowodach poddanych kompleksowej i wszechstronnej analizie przez sąd wyrokujący w sprawie. Przede wszystkim nie można uznać, aby został on wprowadzony w błąd w wyniku nieprawidłowej sygnalizacji jaka miała mieć miejsce na urządzeniach kolejowych, co miało być według oskarżonego pierwotną przyczyną katastrofy. Oskarżonemu przypisano sprawstwo nieumyślnego czynu przestępnego określonego w art. 173 § 2 i § 4 k.k. i istota jurydyczna tego przestępstwa, zwłaszcza w aspekcie jego strony podmiotowej oraz związku przyczynowego, została uwzględniona. Wszechstronne, usystematyzowane w tym zakresie argumenty Sądu Okręgowego, poparte konkretnie wskazanymi dowodami, których treść odpowiada prawdzie oraz przedstawione w sposób kompletny powody odrzucenia wersji zaprezentowanej przez oskarżonego prowadzą do jedynej – w ocenie Sądu Apelacyjnego – wniosku, że apelacja musiała zostać uznana in genere jako nietrafana. Podkreślenia wymaga, że sąd meriti wydany wyrok oparł na gruntownej, i to właśnie łącznej ocenie, całego spectrum dowodów słusznie wskazując, co zadecydowało o uznaniu, że to wyłącznie (podkreślenie – SA) zachowanie oskarżonego było przyczyną zaistniałego, tragicznego w skutkach zdarzenia w ruchu kolejowym, w którym tak wiele osób zostało pokrzywdzonymi i doszło do przyjętych szkód w mieniu w wielkich rozmiarach, które to skutki nie były kwestionowane przez strony.

Wyrok jest prawidłowy także w części odnoszącej się do wymiaru kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu, co zostanie podniesione w końcowej części niniejszego uzasadnienia.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów zaprezentowanych w apelacji wskazać należy, że chybione jest stanowisko skarżącego, a dotyczące zaistniałego jego zdaniem błędu w ustaleniach faktycznych związanych z tym, co miał rzeczywiście zaobserwować oskarżony na przedmiotowych semaforach tuż przed zmianą torów na wspomnianej stacji kolejowej. W tym kluczowym momencie doszło do zawinionego jedynie przez oskarżonego niewłaściwego zaobserwowania sygnałów świetlnych na urządzeniach przekazujących dyspozycje dyżurnego ruchu, nakazujących odpowiednią technikę prowadzenia składu pociągu (zwłaszcza dotyczącą prędkości kierowanego taboru). Oskarżony zaś wjechał na rozjazdy 101/102 z niewątpliwie nadmierną prędkością, gdyż nie mniejszą niż 113,1 km/h. W tym zakresie za bezzasadne i dowolne uznać trzeba sugestie skarżącego, że to semafony zadziałały nieprawidłowo, bądź dyżurny ruchu E. H. popełnił błędy skutkujące w istocie brakiem redukcji prędkości opisanego składu pociągu, którego maszynistą był oskarżony. Taki początek przedmiotowego zdarzenia słusznie i wystarczająco jasno został wykluczony przez Sąd Okręgowy. Argumentacja w tej części jest obszerna oraz przekonująca i nie ma powodów jej w tym miejscu powielać (uzasadnienie SO – s. 37 i n.). Wystarczy odwołać się tylko, w ślad za depozycjami m. in. biegłych, kolejnych dyżurnych ruchu oraz innych osób pracujących, bądź przeprowadzających sukcesywne kontrole na stacji w B., do tego, że funkcjonowanie infrastruktury na stacji, w tym działanie semaforów, stan torów i urządzeń na których operował E. H. w dniu 12 sierpnia 2011 roku nie budził zastrzeżeń i z pewnością nie miał wpływu na zaistniałą katastrofę kolejową. Inne oceny w tej materii obrony nie podlegały akceptacji z uwagi na treść wielu dowodów na których zasadnie oparł się sąd meriti, co - jak zaznaczono - precyzyjnie naświetlono w pisemnych motywach wyroku (por. m. in. ocenę zeznań świadków: E. H., B. S., B. Ś., M. J., K. K., K. S., Z. Ś., B. S., M. Ł. G. K., A. Z., R. K., Z. K., A. J., E. K., E. F., M. K., L. B., Z. A., D. D. oraz J. G. , jak i wyniki przeprowadzonego eksperymentu procesowego w dniu 28 sierpnia 2011 roku. Powołane dowody przeprowadzono zwłaszcza pod kątem ustalenia sprawności na stacji B. w dniu zdarzenia urządzeń srk – Sterowania Ruchem Kolejowym. Przykładowo, przesłuchani przed sądem na rozprawie w dniu 13 marca 2014 roku: zawiadowca d/s automatyki B. Ś. (2), toromistrz K. S. (4), czy zawiadowca K. K. (6) wykluczyli istnienie jakichkolwiek usterek w dniu zdarzenia na stacji B. w obrębie działania urządzeń kolejowych, jak i stanu technicznego samych torów (tom XIX – k. 3562v. i n.). Dlatego też za całkowicie chybną należy ocenić konstatację skarżącego, że skoro nie utrwalono obrazu sygnałów opisanych semaforów w kluczowym momencie dla wyjaśnienia sprawy (np. wobec braku kamery zamontowanej w lokomotywie rejestrującej tor jazdy pociągu) to miarodajna może być wyłącznie relacja oskarżonego, bo to on przecież obserwował sygnały i wiedział co widzi. Taka linia obrony nie potwierdziła się i sąd pierwszej instancji przedstawił, które to dokładnie dowody o tym zadecydowały. Te kluczowe analizy dla wyjaśnienia przyczyn inkryminowanego zdarzenia - jak wskazano - sąd odwoławczy w całości podziela. Treść i wymowa (wzajemna korelacja) tych dowodów jest jednoznaczna i negowanie ich treści przez obronę zupełnie nie przekonuje. Niewątpliwym jest zasadnicze, bezbłędne ustalenie faktyczne w tej sprawie, a mianowicie, że to oskarżony niewłaściwie obserwował tor prowadzonego przez siebie składu i wjechał w rozjazdy z zasadniczo większą prędkością niż dozwolone w tym momencie 40 km/h. Oskarżony wielokrotnie przejeżdżał przez stację B. prowadząc inne składy pociągów jako maszynista, znał więc tę trasę i nawet w dniu zdarzenia - wcześniej - pokonał trasę w odwrotnym kierunku, tj. z K. do W., co nie uszło uwadze Sądu Okręgowego. Oskarżony nawiązał tuż po wykolejeniu się prowadzonego przez siebie pociągu łączność radiową z dyżurnym ruchu E. H. informując go nie tylko o fakcie wykolejenia, ale i o przyczynie katastrofy, czyli wjechaniu ze zbyt dużą prędkością na newralgiczny odcinek stacji w wyniku braku dostatecznej obserwacji opisaną sygnalizacją wskazanej na semaforach. Nic nie wspomniał o jakimkolwiek

zaobserwowanym wadliwym odczycie na urządzeniach trakcji kolejowej, bądź zaistnieniu innej przyczyny wykolejenia pociągu, co jasno wynika z ujawnionych przez sąd dowodów (ustalenie – uzasadnienie SO - s. 5). I tak zarówno świadek E. H. (1), jak i W. G. (1) wskazali w zeznaniach, że nie było mowy o żadnych nieprawidłowościach w przekazanych przez poszczególne osoby informacjach. E. H. już w trakcie przesłuchania przed prokuratorem w dniu 26 sierpnia 2011 roku stwierdził, że oskarżony z pewnością powiedział mu w zgłoszeniu o wypadku, że zbyt szybko wjechał w rozjazdy (por. tom II - k. 387), co potwierdził świadek w dalszych przesłuchaniach, w tym przed sądem meriti w dniu 4 marca 2014 roku (tom XVIII - k. 3529v.). Z kolei dyspozytor liniowy W. G., do którego zadzwonił natychmiast dyżurny ruchu E. H. po uzyskaniu informacji o wykolejeniu się całego składu, w toku przesłuchania w śledztwie w dniu 1 września 2011 roku potwierdził, że była mowa o niezauważeniu odczytu na semaforze i wjechanie przez T. G. (1) na stację ze zbyt dużą prędkością (tom V – k. 880v.), które to zeznania zostały także potwierdzone w toku rozprawy, tj. w dniu 22 kwietnia 2014 roku (tom XIX - k. 3641v.). Odczytano ponadto świadkowi fragment odtworzonej rozmowy z E. H. (z protokołu – k. 1444-1445) i przebieg tej rozmowy został również potwierdzony (k. 3642). W jej trakcie E. H. przekazał informację o tym, że maszynista składu (...) wprost przyznał mu, że nie zauważył semafora i za szybko wjechał, gdy „przechodził z toru na tor”. W tej sytuacji „budowanie” przez obronę innej sekwencji zdarzeń, mających dowodzić prawdziwości wersji prezentowanej w wyjaśnieniach oskarżonego, niezależnie nawet od innych dowodów zebranych w sprawie, po prostu mija się z prawdziwym stanem rzeczy udowodnionym w zgodzie z regułami wytyczonymi w przepisie art. 7 k.p.k. (zasadą swobodnej oceny dowodów).

Sąd pierwszej instancji szczególnie wnikliwie odniósł się do raportu Komisji Państwowej i opinii Instytutu (...) (uzasadnienie - s. 53 - 56). Dowody te istotnie były pełnowartościowym materiałem dowodowym, który bezzasadnie podważano zarówno w toku postępowania przed Sądem Okręgowym, jak i obecnie podjęto taką bezskuteczną próbę w wywiedzionej apelacji. We wskazanych dokumentach poruszono praktycznie wszystkie kwestie istotne dla odtworzenia rzeczywistych przyczyn katastrofy. Zwrócono uwagę na drobne w sumie rozbieżności, w tym różnice czasowe (owe cztery minuty w zakresie momentu „wypadnięcia” z torów eksponowane w apelacji – por. rozważania SO, uzasadnienie – s. 48) i logicznie przedstawiono dlaczego finalne wnioski, a dotyczące wskazania jako jedynej przyczynę wykolejenia całego składu (lokomotywy i czterech wagonów) niewłaściwe zachowanie oskarżonego, ewidentnie sprzeczne z pragmatyką zawodową. Sąd precyzyjnie przywołał, które to przepisy poszczególnych instrukcji zawodowych, a w konsekwencji zasady bezpieczeństwa w ruchu kolejowym, zostały przez T. G. (1) naruszone i to w sposób rażący (uzasadnienie SO - s. 61). Sąd Okręgowy nie naruszył przepisów postępowania karnego, dotyczących przeprowadzenia dowodów z opinii biegłych. Zarówno raport, jak i opinia zostały autoryzowane w sposób poprawny, a podkreślenia wymaga to, że autorzy tych dokumentów – z zachowaniem zasady bezpośredniości – zostali przesłuchani przez sąd a quo i w trakcie tych przesłuchań wnioski końcowe, a dotyczące wskazanej wyłącznej przyczyny wypadku potwierdzili (vide terminy rozprawy: z dnia 15 maja 2014 roku - tom XIX - k. 3672v. i n. oraz z dnia 19 sierpnia 2014 roku - tom XX - k. 3745v. i n.). Zaznaczono między innymi to, że badania były prowadzone wspólnie (komisyjnie) podczas prac przygotowywania raportu (k. 3675). Z kolei przesłuchany przewodniczący Komisji Państwowej T. R. (termin rozprawy z dnia 12 czerwca 2014 roku - tom XIX - k. 3705v. i n.) odniósł się do stanu świateł w semaforze (...) i nade wszystko do tego co tylko mogło się wyświetlić (i wyświetliło) na semaforach, czyli zgodnie z ustaleniami organu procesowego, że brak było podstaw do uznania, iż maszynista mógł rzeczywiście „dostać” mylne sygnały co skutkowało kontynuowaniem jazdy taboru z prędkością oscylującą w granicach ponad 113 km/h. Biegli podali też (por. k. 3747v.), iż dyżurny ruchu posiadał wymagane przepisami prawa uprawnienia i także w tym zakresie uwagi skarżącego, mające skutkować przyjęciem odmiennych ocen nie mogły przynieść oczekiwanych rezultatów, a sąd w tym zakresie odwołał się również do stosownej dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy. E. H. pracował od lat jako

dyżurny ruchu i to nie on dopuścił się w dniu zdarzenia naruszeń przepisów regulujących pracę danych osób na wyznaczonych im odcinkach w ruchu kolejowym. Biegli wskazali też, że dyżurny ruchu wytyczył trasę pociągu, którego maszynistą był oskarżony prawidłowo, dysponując, co prawda rozwiązaniem – drugim wariantem trasy (drogą przebiegu), ale wybrał ten, który musiał zostać być zrealizowany, gdy został już „wdrożony”, gdyż jego zmiana musiałaby wiązać się z zerwaniem plomb w nastawni, gdyż bezsporne jest, iż urządzenia przekąźnikowe z sygnalizacją świetlną stanowiły jeden okręg nastawczy (por. rozważania sądu a quo w uzasadnieniu – s. 39). Zerwania żadnych zabezpieczeń po katastrofie w zbadanych newralgicznych dla odtworzenia pracy dyżurnego ruchu miejscach nie stwierdzono. Plomby na wszelkich urządzeniach były bowiem nienaruszone. Nie ma też przesłanek do zasadnego twierdzenia, że nadjeżdżający pociąg z przeciwnego kierunku ruchu (z kibicami) mógł spowodować błąd w czynnościach E. H.. Brak jest również podstaw do twierdzenia, że w szczególności opinie biegłych (pisemna i ustne) są niejasne, niepełne, czy nierzetelne i słusznie tak liczne wnioski dowodowe obrońcy i w tym „segmentie” dowodów zostały przez sąd meriti oddalone, przy czym za każdym razem ze stosowną w tej mierze i wyczerpującą argumentacją. Brak akceptacji wniosków osób dysponujących wiadomościami specjalnymi przez obrońcę nie jest powodem, przy uzasadnieniu przez sąd akceptacji złożonych opinii, jako spełniających rygory kodeksowe (braku też przesłanek z art. 201 k.p.k.), do mnożenia bytów dowodowych, aż do uzyskania takich stanowisk powołanych ewentualnie innych biegłych w sprawie, którzy w swoich wnioskach (opiniach) usatysfakcjonowaliby obronę (potwierdzili przedstawianą odmienną wersję zdarzenia).

Zupełnie nie przekonuje zarzut zawarty w apelacji (pkt 2 ppkt b – s. 3) o braku odniesienia się do tego jaką też rolę mogli, czy też powinni mieć w sprawie M. B. (4) i J. F. (2). Pod opinią Instytutu (...) podpisali się jej trzej autorzy, czyli: W. O., P. G. oraz Z. C. (2) i te właśnie osoby przesłuchał sąd na rozprawie jako biegłych i poddał ocenie ich pisemne oraz ustne stanowiska, które niewątpliwie były zbieżne. Biegłymi zaś w sprawie ostatecznie nie zostali ani M. B., ani J. F.. Sąd Okręgowy uzasadnił dlaczego nie było prawnych podstaw do uwzględnienia wniosków dowodowych obrońcy i wszystkie w tym zakresie decyzje, jak wskazano, zostały gruntownie, jak i przekonująco umotywowane.

Brak jest przesłanek do zasadnych twierdzeń o „skażeniu” wskazanych dowodów błędami, które miały ostatecznie skutkować wydaniem nietrafnego rozstrzygnięcia przez sąd wyrokujący w sprawie. Technikę jazdy maszynisty (oskarżonego) odtworzono dokładnie i prawidłowo, udowodniono w jakim momencie popełnił on błąd i że było to zachowanie nieumyślne w rozumieniu art. 9 § 2 k.k. oraz wskazano jakie były osobowe i materialne skutki zaistniałej katastrofy w ruchu kolejowym. Nie ma żadnych rzeczowych argumentów do uznania, że przeprowadzone oceny dowodów przez sąd meriti były „powierzchowe” i finalnie miały doprowadzić do wydania wadliwego wyroku. Poddano w uzasadnieniu gruntownej analizie, pod kątem przyczyn zaistniałego wypadku kolejowego, również takie kwestie jak:

- przeprowadzone kontrole techniczne przed zdarzeniem na stacji B.,
- brak całodobowej obsady zwrotniczego na stacji i znaczenia tego na pracę dyżurnego ruchu w dniu 12 sierpnia 2011 roku,
- zdarzeń związanych z nieprawidłowościami działania urządzeń kolejowych w innym czasie i w innych miejscach na terenie kraju.

Dokumenty Najwyższej Izby Kontroli złożone przez obrońcę w toku postępowania odwoławczego wraz z apelacją w żadnym zakresie dokonanych ocen nie mogły zmienić. Sąd Okręgowy poddał analizie konkretne dowody sporządzone przez uprawnione do tego osoby i nie zajmował się

ocenami funkcjonowania całych instytucji, w tym reputacji, czy zaufania do Instytutu (...). Treść zarówno wystąpienia pokontrolnego (tom XXI – k. 3939), jak i treść samego dokumentu kontrolnego (s. 6 – k. 3945) niezbicie dowodzi, że przedmiotem kontroli Instytutu (...) w W. było wykorzystanie środków publicznych na naukę, w tym efektów badań naukowych, rozwoju jednostek naukowych, ich potencjału badawczego, a nie ocena sporządzonych opinii przez dane osoby w ramach działalności tej jednostki, w tym wypadku krytyka treści i wniosków opinii, którą poddał analizie sąd a quo. NIK nie oceniał w żadnej mierze wartości merytorycznych takich dokumentów jak ten, który w rozpoznawanej sprawie sporządzili wskazani powyżej trzej biegli.

Sąd Okręgowy przedstawił powody podzielenia wniosków raportu i opinii, dlatego też stanowisko apelanta (jego „zastrzeżenia osłabiające zaufanie” do wskazanego podmiotu w tym względzie – apelacja s. 7 i n.) i w tej części nie mogło doprowadzić do wydania wyroku charakterze reformatorycznym, bądź kasatoryjnym.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi, że wyrokowano w oparciu o kompletny materiał dowodowy i nie doszło do naruszenia wskazanych w skardze etapowej przepisów art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Dotyczy to także podniesionego braku badań psychomotorycznych oskarżonego w chwili czynu. Oczekiwanie przez obrońcę, iż sąd, który prowadził przewód sądowy w 2014 roku miał odtworzyć (ustalić) wskazany stan T. G. (1) w dniu 12 sierpnia 2011 roku nie mogło doprowadzić do uzyskania w tym zakresie opinii z przyczyn czysto „temporalnych”, które jawią się jako oczywiste w sprawie. Warto jednak przypomnieć w tym miejscu, że oskarżony w dniu zdarzenia z pewnością wcześniej prawidłowo wykonywał pracę maszynisty, przejechał przecież trasę K. – W., a w trakcie jazdy składem (...), zarówno kierownik pociągu Z. M., jak i konduktor R. K. (2) nie zaobserwowali jakichkolwiek oznak niedyspozycji oskarżonego. Trudno z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, obowiązków zawodowych oraz logiki przyjmując, aby w przeciwnym przypadku ryzykowali życie, bądź zdrowie swoje i bardzo licznej rzeszy pasażerów, zwłaszcza na tak uczęszczanej trasie jak W. - K.. Sam zresztą oskarżony w swoich wyjaśnieniach nic nie wspominał o tym, aby w dniu 12 sierpnia 2011 roku w jakimkolwiek zakresie nie był zdolny do pracy, czy też już po zdarzeniu (jeszcze na stacji w B.) znajdował się w jego ocenie w jakimś niezwykłym, nietypowym stanie – poza, co oczywiste i zrozumiałe, a przy tym niewymagające wiadomości specjalnych, przeżywaniem zaistniałej tragedii innych ludzi i tak znamiennej w skutkach sytuacji powstałej w jego życiu (a w tym życiu zawodowym).

nie doszło również do naruszenia zasady in dubio pro reo. Jak już niejednokrotnie wskazywano, zarówno w opracowaniach doktryny jak i orzeczeniach Sądu Najwyższego, dyrektywa wyrażona w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. jest kierowana do sądu orzekającego, a o jej złamaniu można mówić dopiero wtedy, gdy wątpliwości wyrażone przez sąd nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, czyli gdy sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 października 2002 r., V KKN 238/01, OSNPP 3/2003, poz.15 i z dnia 9 maja 2002 r., V KK 21/02, OSNPP 11/2002, poz.13). Innymi słowy, to sąd orzekający ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie z dyrektywą art. 5 § 2 k.p.k., a nie strona postępowania, tak jak w niniejszej sprawie obrońca oskarżonego.

Wymierzono oskarżonemu karę pozbawienia wolności w rozmiarze 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Jak wskazano na wstępie i w tej, alternatywnej części, apelacja obrońcy nie jest zasadna. Okoliczności przyjęte przez Sąd Okręgowy zostały wyczerpująco omówione i nie doszło, jak to ujęto w uzasadnieniu środka odwoławczego, do „przeszacowania” obciążających oskarżonego faktów. Uwzględniono m.in. zachowanie oskarżonego podczas całego dnia 12 sierpnia 2011 roku, gdy wykonywał czynności maszynisty lokomotywy. Mając na uwadze ustawowe zagrożenie przypisanego oskarżonemu przestępstwa (art. 173 § 4 k.k. – od 6 miesięcy do 8 lat) i skalę skutków zaistniałej katastrofy (co obrazuje też treść dokumentacji fotograficznej znajdującej się w aktach sprawy), w wyniku której m. in. dwie osoby straciły życie uznać należy, że wskazana kara nie nosi znamion niewspółmiernej - zbyt surowej - w

rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Słusznie podkreślił Sąd Okręgowy wysoki stosunkowo stopień naruszenia przez T. G. (1) podstawowych obowiązków maszynisty. Oskarżony istotnie w sposób niewątpliwy naruszył kardynalne zasady obowiązujące jego jako kierującego pociągiem pasażerskim (bezwzględna dyscyplina - reżim związany z koniecznością stałej, wręcz permanentnej i właściwej obserwacji znaków kolejowych), dlatego też musi obecnie ponieść za to wymierną odpowiedzialność karną. Trudno przecenić zakres odpowiedzialności (w tym prawnej) maszynisty pociągu pasażerskiego, który w istocie odpowiada za życie i zdrowie wielu osób, w tym przede wszystkim pasażerów, nie wspominając już o wartości majątku, jaki znajduje się pod jego pieczęcią, jako prowadzącego lokomotywę całego składu i z natury przemieszczania się (podróży) pokonuje wielokilometrowe odcinki, przejeżdżając m. in. przez kolejne stacje na wytyczonej trasie. Zdaniem sądu ad quem brak jest podstaw do zredukowania zakresu tej odpowiedzialności w obszarze kary, a istotne okoliczności łagodzące, jak przede wszystkim dotychczasowa niekaralność T. G. (1) i pozytywny przebieg jego służby „na kolei”, uzasadniały wymierzenie bezwzględnej kary izolacyjnej w rozmiarze, który nie przekracza nawet połowy ustawowego zagrożenia przypisanego typu przestępstwa. Mając na względzie wskazany stopień naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym oraz skutki przedmiotowej katastrofy kolejowej nie można uznać kary 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności za karę zbyt surową w rozumieniu powołanej wyżej tzw. względnej podstawy odwoławczej. Kształtując jej wysokość uwzględniono wszystkie dyrektywy wymiaru kary przewidziane w prawie karnym materialnym (art. 53 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k.). Sytuacja rodzinna oskarżonego i materialna, na co wskazał skarżący, nie mogły stać się - zdaniem sądu ad quem - podstawą do obniżenia orzeczonej kary.

Sąd Apelacyjny, jako sąd przede wszystkim sprawdzający, kontrolujący poprawność przebiegu postępowania rozpoznawczego przed sądem meriti - uwzględniając obowiązujący model kontroli odwoławczej - nie stwierdził też istnienia podstaw do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia z urzędu.

Treść wskazanych powyżej przepisów, w tym art. 5 § 2 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k., art. 424 k.p.k., czy art. 438 pkt 4 k.p.k., mając na uwadze ich obecne brzmienie, tj. od dnia 1 lipca 2015 roku - w związku ze zmianami wprowadzonymi w szczególności ustawą z dnia 27 września 2013 roku (Dz.U.2013.1247 ze zm.) - przeprowadzonych powyżej ocen w ogóle nie mogła zmienić.

Z tych wszystkich wskazanych powyżej względów zaskarżony wyrok na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymano w mocy.

Kierując się wysokością orzeczonych w pierwszej instancji kosztów sądowych od oskarżonego zasadnym było na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnić T. G. (1) od ponoszenia wydatków i opłat sądowych za postępowanie odwoławcze.